

[Handelsministeren.]

at Maribo amt fysisk — og psykologisk, kan man sige — ligger nær ved det område, der afleverer meget til udflytningen, nemlig det storkøbenhavnske område. Det er både reelt og psykologisk rigtigt, at det set fra det storkøbenhavnske område forekommer erhvervsvirksomheder lettere og mere overkommeligt at lægge en filial i Maribo amt end i et af de nordjyske amter. Det har givet det resultat, der fremgår af egnsudviklingsrådets beretning for året 1. april 1966—31. marts 1967 om den fordeling af statsgarantierne, der har fundet sted, at af et tilsagnsbeløb på 284 mill. kr. har Maribo amt fået praktisk taget 48 mill. kr., hvilket vistnok er det største tal for noget amt. Det er en sjettedel af tilsagnene, der er givet til Maribo. Når vi derefter ser på lån til kommunehusene, finder vi, at Maribo amt af 46 mill. kr. har fået de 15,6 mill. kr., altså en tredjedel. Af de to hidtidige hjælpemidler, som altså ikke bliver frataget Maribo amt, har Maribo amt fået henholdsvis en sjettedel og en tredjedel.

Nu kan man i nogen grad diskutere, hvilken størrelse Maribo amt har. Vi kan sagtens regne ud, hvor stort indbyggertallet er i forhold til hele landet, men sammenholdt med den egnsudviklingslov, under hvilken der har været arbejdet, og som oprindeligt for så vidt omfattede hele landet, ville jeg selv skønne, at Maribo amt målt med denne alen ville udgøre noget i retning af 13-14 pct. af lovens område. I forhold til den procentdel er der altså tale om, at Maribo amt virkelig har nydt godt af de hidtidige hjælpemidler. Jeg synes derfor, jeg må sige til de mange venner af Maribo amt, hvortil jeg i øvrigt regner mig selv, at jeg løb den umiddelbare risiko ved at sætte det meget stærke hjælpemiddel i gang, som investeringstilskuddene er, at der kunne komme en forvridning, som sammenholdt med Maribo amts gunstige beliggenhed i forhold til det storkøbenhavnske område kunne føre til, at virkningen blev så kraftig, at der kom overvægt til Maribo amt, medens de nordjyske og de øvrige nævnte amter ikke ville kunne hjælpes tilstrækkeligt. Derfor har jeg været ganske villig til at tiltræde de afsnit i betænkningen, der pålægger mig opmærksomhed over for udviklingen. Jeg er ganske enig i dette.

Jeg vil gerne yderligere pege på et enkelt

punkt, kun som en lille kuriositet. I materialet fra Maribo amt, underbilag I i betænkningen, anføres det om udviklingen i amternes industribeskæftigelse fra 1958 til 1965, at stigningen for Maribo amt har været 22,7 pct. Jeg har for at lave et lille kunststykke taget Tønder amt ud, hvor stigningen har været 81 pct. Enhver ærlig Maribo-bo vil stejle over det og sige: dér kan man se, hvor slet det går Maribo amt. Men sandheden er dog, hvis vi har regnet nogenlunde rigtigt — tallene kan verificeres bagefter; jeg skal indrømme, at jeg ikke kan gøre det her fra talerstolen — at Tønder amt skal fortsætte med denne stigningstakt på 81 pct. i mellem 10 og 15 år for at nå op på samme antal industribeskæftigede pr. tusind, som Maribo amt havde omkring 1960. Tallene skal altså tages med nogen forsigtighed.

Jeg tror altså, jeg må slutte dette emne af med at sige, at jeg meget gerne ønsker i denne forsøgsordning at reservere den stærke og meget livsvækkende medicin til den mest dødsyge patient, hvormed jeg mener den, der har den største blivende ledighed.

Det næste ændringsforslag angår noget, der vel ikke er hjerteblod i fra nogen af siderne, nemlig om de 20 mill. kr. skulle stå på de årlige bevillingslove eller i lovtæksten. Jeg har anført og fastholder, at det, det drejer sig om for mig — jeg gør opmærksom på, at ordene „indtil videre“ er brugt i det, jeg har tiltrådt — er, at jeg har et i lovgivningen fikseret beløb. Vi står nemlig over for en tilskudsordning af en ny art, der med sikkerhed vil tiltrække sig forhåbentlig mange gode projekter, men med rimelig sikkerhed også ikke så få, der ikke bør nyde fremme. Det ville være uforsvarligt at antyde gennem udeladelsen af en beløbs- eller tilsagnsramme, at der ikke var grænser for, hvad man kunne få af penge. Jeg ville være bange for det.

Endelig er der så problemet, hvor jeg har bemærket mig, hvad udvalget har skrevet, og hvor jeg ligeledes må afvise det stillede ændringsforslag. Det forekommer mig, at problemet med dyrere elpriser og transportomkostninger — og der kan måske tages andre ting med — er et for øerne indbygget problem, som først og fremmest måtte kunne finde sin løsning i forbindelse med byrdefordelingen og de ændringer, der i den henseende skal finde sted; det var for